

Med megen Styrke gentog da Ivan, hvad han allerede havde gjort gældende overfor Faderen, at det vilde være urimeligt at vente nogen Tilslutning til Sagen fra en Side, der — ikke med Urette — havde følt sig ramt af den som af en Anklage. Særligt om Oberst Bjerregrav vidste han ganske bestemt, at han af rent personlige Grunde stillede sig fjendtligt til Planen og dens Ophavsmand.

Hertil svarede Vekselereren blot, at der naturligvis maatte tilbydes Obersten Sæde i det eventuelle Selskabs Direktion; og da Direktionen sagtens skulde være lønnet, vilde saadan lidt personlig Uvilje vistnok let blive overvundet.

„Var der ikke større Vanskeligheder“ — tilføjede han tørt — „vilde Sagen være nem at ordne.“

Til Pers Kraftmaskiner og andre Opfindelser, der af Ivan var bleven omtalt som epokegørende, viste der sig aldeles ingen Tillid blandt de forsamlede Herrer. Paa dette Punkt i Modsætning til Philip Salomon talte de kun om Havneprojektet og navnlig om Muligheden for at skaffe den lille Klitø Anerkendelse som toldfrit Omraade. Max Bernhardt erklærede endog rent ud, at han ansaae alene denne Del af Forslaget for egnet til Drøftelse. Til Gengæld talte han meget ivrigt mod et Par af de andre Herrer, der foreslog yderligere Indskrænkninger i Pers Plan for at gøre Forsøget med den mere overkommeligt.

„En videregaaende Amputation vilde være ensbetydende med en Aflivelse,“ ytrede han. „Jeg maa for mit Vedkommende bestemt fastholde, at Frihavsprojektet søges virkeliggjort i sit fulde Omfang . . . som en Nationalsag, for hvilken det gælder om at vække det samlede Folks Interesse,